

© Vijeće Europe/Europski sud za ljudska prava, 2012.

Ovaj prijevod financiran je uz podršku Zaklade za ljudska prava Vijeća Europe ([www.coe.int/humanrightstrustfund](http://www.coe.int/humanrightstrustfund)) i kao takav ne obvezuje Sud. Za više informacija vidjeti detaljnu napomenu o autorskim pravima na kraju ovog dokumenta.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe ([www.coe.int/humanrightstrustfund](http://www.coe.int/humanrightstrustfund)). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe ([www.coe.int/humanrightstrustfund](http://www.coe.int/humanrightstrustfund)). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Obavještajna bilješka o praksi Suda br. 131

Lipanj 2010

---

## ***Schwizgebel protiv Švicarske - 25762/07***

Presuda 10.6.2010 [Prvi odjel]

### **Članak 14.**

#### **Diskriminacija**

Onemogućeno posvojenje drugog djeteta neudatoj ženi određene starosti: *nema povrede*

*Činjenice* – Nakon što je posvojila jedno dijete 2002. godine, podnositeljica zahtjeva, koja je neudata žena od 47 godina, zatražila je dozvolu za posvojenje još jednog djeteta. Međutim njezin je zahtjev odbijene sve do Federalnog suda kao najviše instance 2006. godine.

*Pravo* – Članak 14. u svezi s člankom 8.: (a) *Dopuštenost* – Ovaj predmet odnosio se na postupak davanja dozvole za posvojenje. Zakon je izričito dozvoljavao posvojenje od strane osoba koje nisu u braku do 35 godina starosti. Budući da je takva dozvola bila obvezna za bilo koga tko je želio posvojiti dijete, okolnosti ovog premeta potpadale su pod članak 8. Konvencije. Nadalje, podnositeljica zahtjeva žalila se na navodnu diskriminaciju na temelju starosti u ostvarivanju prava priznatog domaćim zakonom. Njezina je starost bila odlučujući faktor u domaćem postupku odbijanja njezinog zahtjeva. Članak 14. u svezi s člankom 8. stoga se primjenjivao na konkretan slučaj.

(b) *Osnovanost* – Podnositeljica zahtjeva mogla se smatrati žrtvom različitog postupanja u usporedbi s mlađom neudatom ženom koja bi u istim okolnostima imala mogućnost dobivanja dozvole za posvojenje drugog djeteta. Odbijanje njezinog zahtjeva imalo je legitiman cilj zaštite prava interesa djeteta. 1998. godine podnositeljica kojoj je tada bila 41 godina dobila je dozvolu za posvojenje prvog djeteta. Što se tiče posvojenja drugog djeteta, godine 2006. Federalni sud je zaključio da je razlika u godinama između podnositeljice zahtjeva i djeteta koje se imalo posvojiti (između 46 i 48 godina) bila prevelika i suprotna interesima djeteta. Nije bilo zajedničkog pristupa među pravnim sustavima država članica Vijeća Europe po pitanju prava na posvajanje osobe koja nije u braku, kao niti glede najviše i najniže propisane dobi posvojitelja kao ni razlike u godinama

između posvojitelja i djeteta. Švicarske su vlasti dakle imale široku slobodu procjene te se i domaće zakonodavstvo i odluke nadležnih sudova u konkretnom predmetu čine u suglasnosti s rješenjima prihvaćenim u većini država članica Vijeća Europe, kao i u skladu s primjenjivim odredbama međunarodnog prava. Također se nije mogla utvrditi bilo kakva proizvoljnost u konkretnom predmetu: odluke domaćih vlasti donesene su u kontradiktornom postupku i primjereno su obrazložene. Vlasti su uzele u obzir ne samo najbolje interese djeteta koje se imalo posvojiti već i onog koje je već bilo posvojeno. Štoviše, kriterij razlike u godinama između posvojitelja i djeteta nije bio apstraktno određen zakonom već fleksibilno tumačen od strane Federalnog suda koji je uzeo u obzir sve okolnosti situacije. Argumenti domaćih sudova nisu bili nerazumni niti proizvoljni što se tiče činjenice da bi primanje drugog djeteta, čak i onog istih godina kao što je prvo dijete, predstavljalo dodatni teret za podnositeljicu zahtjeva ili da obitelji s više od jednog posvojenog djeteta u pravilu imaju više problema. U ovoj vrsti slučajeva bio je nužno korištenje statističkih podataka kao i neizbježan određeni stupanj nagađanja. Imajući na umu široku slobodu procjene država u ovom području, kao i potrebu zaštite najboljeg interesa djeteta, odbijanje domaćih vlasti dozvole za posvojenje drugog djeteta nije povrijedilo načelo proporcionalnosti. Razlika u postupanju na koju se podnositeljica zahtjeva žalila stoga nije bila diskriminatorna u smislu članka 14.

*Zaključak:* nema povrede (jednoglasno).

---

© Vijeće Europe/Europski sud za ljudska prava  
Ovaj sažetak, sastavljen od strane Tajništva, ne vezuje Sud.

---

**© Vijeće Europe/Europski sud za ljudska prava, 2012.**

Službeni jezici Europskog suda za ljudska prava su engleski i francuski. Ovaj prijevod je financiran uz podršku Zaklade za ljudska prava Vijeća Europe ([www.coe.int/humanrightstrustfund](http://www.coe.int/humanrightstrustfund)). Ovaj prijevod ne obvezuje Sud niti je isti odgovoran za njegovu kvalitetu. Prijevod se može preuzeti iz HUDOC baze podataka sudske prakse Europskog suda za ljudska prava (<http://hudoc.echr.coe.int>) ili iz bilo koje druge baze podataka s kojom ga je Sud podijelio. Prijevod se može umnožavati u nekomercijalne svrhe pod uvjetom da se navede puni naziv predmeta, zajedno s naznakom autorskih prava i referencom na Zakladu za ljudska prava. Ukoliko se bilo koji dio ovog prijevoda namjerava koristiti u komercijalne svrhe, molimo kontaktirajte [publishing@echr.coe.int](mailto:publishing@echr.coe.int).

**© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.**

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe ([www.coe.int/humanrightstrustfund](http://www.coe.int/humanrightstrustfund)). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact [publishing@echr.coe.int](mailto:publishing@echr.coe.int).

**© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.**

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe ([www.coe.int/humanrightstrustfund](http://www.coe.int/humanrightstrustfund)). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous

réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : [publishing@echr.coe.int](mailto:publishing@echr.coe.int).